

Prou llaços grocs

«Si la batalla ha de ser llarga, preparem-la, si diferim en les estratègies, expliquem-nos i si desconfiem del del costat, diguem-ho. I després de tot això, coordinem-nos»

Els llaços grocs que estiguin ja pintats, benvinguts. Els que ja estiguin penjats, perfecte. Els que ja tinguem a les jaquetes, magnífic. Però prou llaços grocs. Els llaços grocs han estat un magnífic símbol de solidaritat. Han estat també un gest potentíssim de dignitat i de reconeixement. Segur que totes i tots ens hem sentit reconfortats creuant-nos a un desconegut pel carrer, al tren o a una botiga i veient que no estem sols davant del patiment i la indignació que sentim davant el captiveri preventiu, injust i intolerable que pateixen els presos polítics. Reconfortats en la complicitat de saber-nos part d'un moviment que no oblida, que no es rendeix i que té memòria. Però justament per tot això hem d'anar més enllà dels llaços grocs.

Les eleccions del 28-A i del 26-M ens donen algunes pistes. Més enllà de les lectures dictades pels diaris, les ràdios i les televisions del Règim, tres coses a tenir en compte que ens poden ajudar a anar més enllà dels llaços grocs:

Primera: A Catalunya el trifachito ha tret el 8% dels vots, el 3,4% dels regidors i només 1 de 947 alcaldies. No van passar i no passaran. Ens agradaria que ni tan sols haguessin aconseguit això, però no perdem de vista el triomf col·lectiu que això significa en un estat espanyol i una Europa que s'enfonsen en la barbàrie creixent. Acusats com a societat de "supremacistes", "intolerants", "xenòfobs", com a societat fem un regal al món i diem que si. Que podem conjurar-nos contra la intolerància.

Segona: Veurem si el PSOE es fa amb l'alcaldia de Barcelona, de Badalona o de Tarragona. Sense dubte faran servir totes les cartes possibles i potser se'n surten. Però "a otro perro con ese hueso": diguin el que diguin a *La Vanguardia* del periodisme d'Estat i per més ganes que tinguin, la realitat és tossuda. El PSOE va treure 765.236 vots a les municipals. L'independentisme, 1,6 milions. El bloc del 155 va treure 1,1 milions de vots. Els partidaris del dret d'autodeterminació 1,9. Necessiten fer-nos creure que la petició de rendició encoberta i el diàleg buit ha omplert les urnes. Not today, Pedro Sanchez.

Tercera: el 28-A una majoria incontestable ha donat una victòria contundent a Oriol Junqueras. El 26-M a Carles Puigdemont. No sé si els dos líders i els seus partits ho tenen clar, però el missatge és clar: si algú vol jugar a batalletes d'hegemonia electoral, que s'ho faci mirar. Entre altres coses perquè els llaços grocs els portem gent de tots els colors. En aquest sentit, l'anunci del President Quim Torra de reunir-se amb organitzacions polítiques i socials per aconseguir la famosa "unitat estratègica" és una bona notícia. Segurament el calendari electoral no ho havia permès fins ara. Error. Ara ja no hi ha excusa. Cal parlar clar: quan ens diguin que els presos preventius només tinguin a l'horitzó passar dècades a la presó, què farem? Una manifestació i tots cap a casa a mirar l'APM? Qui cregui que això és una bona estratègia té tot el dret. Però que surti i ho expliqui.

Anem més enllà dels llaços grocs i retrobem-nos, parlem i organitzem-nos. Si la batalla ha de ser llarga, preparem-la, si diferim en les estratègies, expliquem-nos i si desconfiem del del costat, diguem-ho. I després de tot això, coordinem-nos. I cada un, des de la seva singularitat, que faci el que hagi de fer. Qualsevol cosa menys actuar com si aquí no hagués passat res. Fa l'efecte que si ho fem, ja no caldran llaços grocs i, d'aquí a uns anys, els trobarem mig despintats a les parets, com els vells cartells de "No a l'OTAN". Amb l'única diferència que, si fem tot això, aquesta batalla l'hauem guanyat.